

nabývají v realitě obrysů. Jen od pohledu nedovedu říct, že jsem snil zrovna o ní, na to jsou moje věštecké sny příliš rozmazané, ale dívám se na ni a *prostě vím*, že je to ona. Cítím to tak jistě, že bych na to vsadil cokoliv.

Opřu se a zkrížím ruce v klíně. Rty mi zacukají náznakem úsměvu. Bude vážné zajímavé pozorovat, jestli bude dost pošetilá, aby se postavila mému zkaženému srdci.

3

Nemesis

„Co si myslíš o profesoru Sharmovi?“ Esra klesne hlasem. „Bylo to nějak náročný ho sledovat. Nechápej mě špatně, *on* není náročný, to jen jeho způsob výuky.“

„Neměj starost,“ odpovím. „I kdyby ti připadal náročný, určitě to na tebe neprásknu.“

Po psychoanalýze jde část naší třídy do jídelny. Protože se mě Esra už cestou z divadla do učebny zeptala, jestli chci jít taky, a já doteď neměla příležitost se do jídelny podívat, přidám se ke skupině. Včera jsem jedla jen do plastu zabalený sendvič z letadla.

„Myslím...“ Studentka jménem Stella otočí mapku a zároveň nakloní hlavu. „Že jsme tady.“ Ukáže prstem na západní křídlo. „A musíme... ehm... sem, do západního křídla, takže na protější stranu. Nejlepší bude, když půjdeme znova přes nádvoří.“

Táta mi samozřejmě nevykládal jen o architektuře divadla, ale i o monumentálních stavebních postupech samotné akademie. *Klasicistní budova, která nemůže být krásnější*, slyším v duchu, když za Esrou a Stellou vstoupím na nádvoří. Můj příjezd tak moc ovlivnil vztek na tu sekretářku, že jsem na sebe vůbec nenechala působit své nové okolí, ale to je dnes jinak.